

Jen před několika dny
jsem říkala
doktorovi a jeho ženě:
„Stále mám
tu trochu naděje.“
Velmi silnou, myslím
trochu, ale silnou.
Nevím jak, protože
když se na to podíváte,
půjdete ven,
kolik restaurací je
veganských?
A půjdete na letiště,
kolik lidí jí vegansky
nebo vegetariánsky?
Myslím, pro mě
vegetariánství znamená
bez živočišných produktů a
vegan – žádné zabíjení, totéž.
A když jdete ven
na ulici, uvidíte
stále maso všude.
A jak mohu mít tento
pozitivní pocit?
Já nevím.
Nic mě to nestojí,
tak si ho ponechávám.
Nic to nestojí,
mít pozitivní pocit.
Tu trochu
si ponechávám.
Dám si ho do kapsy...
a nenechám ho jít.
Protože povzbuzujeme
všechny tyto
zvířecí komunikátory,
naši žáci s nimi teď
hodně konzultují.
Téměř všechna
zvířata od našich žáků,
všechna říkají,
že se buď chtějí dívat na
Supreme Master Television
nebo vedle sebe chtějí
mít váš obrázek.
Žádají o něj.
A jeden králíček
chtěl, aby byl vysílán na
Supreme Master Television.
Říkal, že má vzkaz pro

Supreme Master Television.
Ale o tom bude pořad.
Teď ho připravujeme.
A také řekl:
„A vy všichni,
nemyslíte dost na Boha.
Nemyslíte, nemyslíte.
Vy všichni nemyslíte
dost na Boha.“
Ostuda, ostuda, ostuda.
Ano, to je taky pravda.
To je pravda. Hodně práce.
Naši společníci
pokaždé říkají,
že jste Mistr
jejich skupiny.
Kdo to říká, ten pes?
Králíček.
Jsem tedy teď v jejich klanu?
Ano. Říkají:
„klan jemných pacek.“
Protože jste všude,
zvířata vás považují
za jejich Mistra.
Ano? Zvířata,
lidé, je to stejné.
Jen zvířata
jsou vnímavější.
Jsou otevřenější.
Jsou více ve spojení
s Nebem než
mnozí z nás, lidí.
Mnozí z nás, lidí
se musí nejdříve probudit,
aby rozpoznali
Nebe uvnitř nás.
Ale zvířata to neztratila.
Stejně jako
když jsme se narodili,
do 3, 4 let stáří.
Mnoho lidských dětí
si velice dobře pamatuje
Boha.
Mluví s Bohem každý den,
komunikují každý den.
a pak to začnou ztrácet.
Čím víc masa
vloží do svých úst,
tím méně si pamatují Boha
a pak to slábne,

až do dospělosti, kdy si
už vůbec nevzpomenou.
Většina zvířat
je stále v kontaktu
s Nebem,
i divoká zvířata,
ne všechna jsou zlá.
Narodili se do té divokosti,
tak zvaným genovým
vkladem, DNA,
ale nechovají se divoce.
Někteří divocí tygři
dokonce jedí jen kořinky
a výhonky, lvi také.
A kdyby měli lvi
a tygři příležitost
být vegetariánem,
ochotně by byli.
Máme mnoho příkladů.
Jeden je v knize
Jógánandy,
„Autobiografie jogína.“
Jako psi,
mají tesáky a to všechno.
Když jsou v divočině,
musí nahánět zajíce
nebo jiná zvířata k snědku,
ale pak přijdou k vám
nebo ke mně domů,
a jedí vegetariánsky,
ani maso nechtějí.
Říkala jsem vám, můj pes
Lucky...
Adoptovala jsem ho nedávno
a museli jsme s ním běhat
od jednoho doktora
k druhému,
okamžitě,
protože byl prohnílý
od hlavy až k patě.
Hrozně smrděl,
i když jsme ho 3, 4 krát
vykoupali.
Všechny jeho zuby byly
zkažené, nemohl kousat.
A to nakazilo
jeho celé tělo.
Jeho tělo bylo celé červené.
Proto jsem ho obarvila.
Na začátku jsem ho

obarvila na červeno, aby se to ztratilo. Bála jsem se, že ho doktoři nepřijmou, protože měl všude červená místa.

Neměl jednu barvu. Bála jsem se, aby se doktorům nelíbil, proto jsem ho obarvila ovocnou barvou. Granátovým jablkem, jablkovou šťávou, džusem z mrkve, jahod, vším tím...

meruňkovou barvou. Napravila jsem to, protože jsem mu říkala: „Meruňko Poo-Poo.“

Když byl ale v nemocnici, když se probral z narkózy, doktor mu dával maso, nejedl ho.

Nechtěl ho. Vůbec se ho nedotkl. Museli jsme mu pak přinést vegetariánské jídlo. A řekli jsme mu:

„Prosím sněz to, jinak tě doktor nepustí domů.“

Pak po tom skočil...jedl. A pak doktor řekl:

„Och ty jíš. Ale já jsem tě jíst neviděl, můžeš ještě jíst?“

A on pak jedl znovu! Ano, oni skutečně maso nechtějí.

Ani veganskou smradlavou rybu nemám ráda.

Protože tak páchla, tak skutečně, jako byste šli do obchodu a cítili ji.

Nechtěla jsem to jíst. I když jsem věděla, že to není maso, a oni to taky nejedli.

Myslela jsem si: „Můj Bože, nejste vybíraví?“

Myslela jsem si, že to psům vadit nebude, myslela jsem si: „Dobrá, co nesíme, dáme to psům.“

Očichali to a nesnědli to. A vy znáte mé psy, snědí naprosto všechno.

Co jím já, jedí i oni. Nikdy neřeknou, ne.

Hlavně Hermit a Happy. Ona jí všechno, co vidí.

Ale to nejí. Nejí to, protože to páchne jako skutečná ryba.

Řeknu vám, že opravdu, kdybychom krmili naše zvířata vegetariánsky, budou tak jíst. Budou to jíst rádi, rádi.

A budou tak poddajní. méně agresivní.

Viděli jste Bibli, máme tam vidinu lva, jak leží vedle jehňátka, pamatujete si?

Když toto chceme, nejdříve bychom měli vedle jehněte ležet my, ne? Ani nemáme tesáky, vidíte?

To znamená, že nejsme násilným druhem bytosti, alespoň zdánlivě ne.

Proč tak tedy jednáme? Všichni mí psi jsou vegani.

Když si povídáme o vegetariánských novinkách,

také se často setkáváme s podnětnými lidmi a vypadá to tak, že svatí jsou všude, vyskakují všude.

A zdá se, jako by tiše následovali hru světa.

A teď najednou všichni vyskakují.

A teď pracují a snaží se změnit svět.

Ano. (Je to tak?)

Ano, mně se to taky tak

jeví. Je to skvělé.

Dobré, dobré zprávy, ano. Potkala jsem vegetariána na letišti, hlídal tam.

Jela jsem do Londýna, protože jsem byla pozvaná na nějakou párty se smetánkou.

A byla jsem na letišti a kontrolovali

velmi, velmi důrazně. Šla jsem na letiště jen

s malou kabelkou a malou taškou, taškou na kolečkách.

A samozřejmě, jsem musela jít přes bezpečnostní hlídku.

Jeden muž dokonce kontroloval před přístrojem.

Normálně projdete přístrojem

a to stačí, že?

Podívala jsem se na něho a vypadal jako

starý muž, ne mladý, ale jeho kůže byla tak hezká, jeho oči zářily...

byl růžový, růžový a zdravý. Řekla jsem tedy: „Páni,

vypadáte velmi zdravě a hezky

a velmi jemně

na muže od ochranky!“

Až když mě prohlédl a šla jsem,

tak jsem si to mohla dovolit říct.

Ale myslela jsem to vážně, protože byl

velice příjemný, na muže z ochranky.

On šel k mému uchu a řekl: „Já jsem vegetarián.“

Nevím, proč mi to musel zašeptat

do ucha. Šeptal.

A já jsem pak řekla:

„Och, skutečně!

Páni, to je hezké.

Víte, na to co jste se

mě předtím zeptal,
ten sendvič v mé tašce,
to proto, že jsem veganka.
Nejím maso,
a tady si nemohu nic
koupit, proto si беру
vlastní sendvič.“
On řekl: „Já vím, já vím.
Viděl jsem ho.“
A pak řekl:
„Mohu vás tedy obejmout?“
Byla jsem tak překvapená
a šťastná.
Dlouze mě tedy objal
a pak se na mě stále díval,
dokud mě viděl –
a mával a mával.
Ano,
vyskakují všude.
A jednou jsem
projížděla zemí,
Chorvatskem...projížděla.
A jeli jsme k benzínové
pumpě.
Mám auto na hybridní pohon,
potřebuji jen trochu benzínu,
jede velice dlouho, ale stejně
potřebuje trochu benzínu.
Přijeli jsme tam, vzali benzín
a koupili mezitím
nějaké pití,
byla to dlouhá cesta.
Protože bylo rozsvíceno
a dveře benzínky
otevřené,
ležely na zemi
u dveří nějaký brouci,
před východem,
ten byl hned
u vstupních dveří.
Hned jsem se snažila
najít něco, nějaký papír
a dostat ho ven.
Řekla jsem: „Rychle pryč,
pryč, než tě zašlápnu.“
A pak, lidé,
bylo jich tam hodně,
všichni se zastavili,
protože mě viděli,
že to dělám.

Všichni se tedy zastavili
před dveřmi a já jsem
je pak rychle nabrala,
jednoho po druhém
a rychle ven.
A oni na mne čekali.
Pak jsem šla ven,
zaplatila za benzín
a zeptali se, jestli
jsem chtěla něco kupovat.
Většinou mám v autě
nějaké sušenky a bonbóny,
abych, když pojedu přes
policejní stanici nebo
kontrolu nebo celnici,
vždy jsem něco dala,
ovoce nebo sušenky
nebo k tomu nějaké pití.
Jen aby se usmívali.
Proto jsem požádala:
„Nemohu to přečíst,
mluvíte anglicky?“
Ona řekla: „Ano.“
„Můžete mi říct, jestli jsou
tam nějaká vejce nebo mléko,
protože já nekupuji maso.
Jsem veganka. Nejím
nic živočišného.“
Ona tedy řekla: „Ano,
viděla jsem vás zachraňovat
broučky. Víím.“ A řekla:
„Já jsem taky vegetariánka.“
Ona byla majitelkou
té benzínky.
Byla jsem pak tak šťastná,
že jsem ji musela obejmout.
Ale postěžovala si mi,
řekla:
„Och, víte, je to velmi
těžké být vegetariánkou
tady v této zemi.
Jaké je to ve vaší zemi?“
Řekla jsem: „V mé zemi
je to všude v pořádku.“
Žiji v zemi bez hranic,
víte?
Proto je to v pořádku.
V mé zemi, tady,
vše je to v pořádku.
Všichni mi pomáhají

a jsou vegetariány.“
Ona řekla: „Já jsem tady
se svým dítětem velmi sama.
Jen my dvě jsme tady
vegetariánky.“
Já jsem ale řekla:
„Jste dobré děvče,
vy obě,
dobrá dívka, dobrá dívka.
Nedělejte si s tím starosti!“
A dala jsem jim adresu
do centra v Chorvatsku.
„Jděte tam, lidé
vám tam hodně pomohou.
Nedělejte si starosti.“
V hlavním městě, víte?
Naše centrum v Chorvatsku.
A pak byla šťastná.
Pak jsem koupila hodně
veganských sušenek
a věcí a dala jsem jí něco.
Řekla: „Ne, ne,
Nemohu to přijmout.“
Řekla jsem: „To je
v pořádku. Moc to není,
jen na přátelství.“
Ona řekla: „Dobrá, pak
dobrá. Dám to mému dítěti.“
A pak ten druhý muž řekl:
„Mohu si taky vzít jedny?“
Řekla jsem: „Samozřejmě,
samozřejmě, samozřejmě.“
A pak také řekl:
„Jste nejlepší!“
Řekl to o své nadřizené.
Řekla jsem:
„Ano, je nejlepší.“
A pak jsme mluvili
a řekla, že zítra
nebo pozítří
vezme svoji holčičku
do útulku se zvířaty,
aby se naučila starat
o nějaká zvířata.
Víte, dobrovolně.
Zachraňují nějakého
divokého jelena nebo
medvěda něco takového.
Řekla jsem: „V tom případě
můžete mi pomoci

nějaké zachránit?“
Vzala jsem tedy
všechny peníze, co jsem
měla a dala jí je.
Ona řekla:
„To je hodně, to je moc,
to nemohu přijmout.“
Řekla jsem: „To není pro
vás! Pro zvířata.
To nemůžete odmítnout.
Nemáte právo.
Je to pro ně.“
A ona řekla:
„To je pravda, to je pravda.
Slibuji vám,
že to bude jen pro zvířata.“
Řekla jsem: „Já vím, já vím.
Já vím.
Nemusíte se obhajovat.
Nemusíte nic říkat,
vím všechno.
Samozřejmě byste to udělala
pro zvířata.“
Nejdřív bylo dost obtížné
jí to dát,
ale pak to přijala.
A když to přijala,
měla jsem v autě
ještě nějaké
a zabalila jsem je do
kapesníku a dala jí to
s tou adresou.
A řekla jsem: „Otevřete to
později.“ A utekla jsem.
Měla jsem obavy, že by
dělala přede všemi
moc povyku.
Bylo to moc hezké.
Máte pravdu,
vyskakují všude.
Kamkoli jdete,
najednou je to tak.
Dokonce muž z ochranky,
zeptala jsem se ho kolik mu
je, bylo mu skoro 50.
Ale vypadal velmi mladě,
zdravě, růžově.
A zřejmě si myslel,
že kdyby to řekl, lidé
by ho nevíkali

do práce u bezpečnostní
služby, protože si myslí,
že ochránce musí být
tetovaný a svalnatý.
Takový, ne?
Jak by přece, když jí
vegetariánsky „mohl mít
svaly a sílu
něco dělat“?
Oni nevědí.
A proč stále mám
tu trochu
pozitivního pocitu?
Když mě to nic nestojí,
nechávám si ho.
Cítím se díky tomu dobře
a mohu pokračovat.
Mohu pokračovat.